

BİNBİR ROMAN

Cilt : 1 - Sayı : 4 - 25 Kuruş

9 - Haziran - Çarşamba - 1948

SOFÖR OTOMOBİLİ HIZLA SÜRÜYOR VE TİTANYA DA KENDİSİNİ KOCASININ KOLLARINA BIRAKARAK TATLI TATLI KONUŞUYORDU.

BANA DARILMA! BİR KAÇ GÜN BİZDE KALIRIZ. SONRA YENİ FİLMİ ÇEVRİMEK İÇİN İSPANYAYA DOĞRU YOLA ÇIKARIZ!..

YOK TİTANYA! BEN SINEMA ARTİSTİ OLUP SENİNLE OYNİYAMAM! HARPTTE TAYYARECİ İDİM. ŞİMDİDE BİR HAVACILIK ŞİRKETİ KURACAĞIM!

YILAN KADIN

4

GİDO, SENİ ÇOK SEVERİM AMA HÜRRIYET VE ŞÖHRETİMİ FEDA EDEMEM! HEM KAVGAYI BIRAKALIM. BALAYIMIZI BÖYLE Mİ GEÇİRECEĞİZ

VALLAHİ, SANA UYACAĞIMI DÜŞÜNÜYORSAN HATA EDİYORSUN! BENÇE KARIM BANA UYMALI

HAVA İYİCE KARARMIŞ. GÖK GÜRLEMEĞE BAŞLAMIŞTI.

BU NE KARANLIK? NEREYE GELDİĞİMİZİ FARKEDEMİYORUM!

NEŞELİ YER DİYORDUN AMA BUNDAN DAHA SOMURTKAN YER GÖRMEDİM! BAKALIM EV DEKİLER NASIL KARŞILAYACAK?

AZ SONRA MÜTHİŞ BİR FİRTİNA ÇIKTI.

GÖRÜYORSUN YA HAVA BİLE BİZİ ÖNÜMÜ GÖREMEZ OLDUM! ARABAYI İDARE EDEMİYORUM!

PEK HOŞ KARŞILAMIYOR TİTANYA!

BU FİRTİNADA BURADA KALAMAYIZ! ÜSÜDÜM! BİRAN EVVEL EYE VARALIM!

GİDO DİREKSİYONA TİTANYA DA KOCASININ YANINA GEÇTİ.

DİKKAT ET! BURALAR HENDEK VE KÖRBU DOLUDUR!

KORKMA! BEN HERŞEYİ GÖRÜRÜM!

TİTANYA TİTRİYEREK KOCASINA SOKULDU.

İÇİMDE BİR ÜRPERME VE KORKU VAR GİDO!

EVHAMLANMA! HİÇBİRŞEY YOK İŞTE!

SAYFAYI ÇEVİRİNİZ!

BU ESNADA, VALLİ İLE MARSELLA HEYECANLA MİSAFİRLERİ BEKLİYORLARDI!

VALLİ, SIRTINA BİR PELEKİN ATARAK DIŞARI KOŞTU.

NEREYE GİDİYORSUN VALLİ?

KARANLIKTA YOLLARINI GÖREMEZLER! ONLARA İMDAT LAZIM!

MARSELLA BU SÖZÜ SÖYLEDİĞİ SİRADA MÜTHİŞ BİR ŞİMSEK ÇAKMIŞ VE GÖK GÜRLEMİŞTİ. AYNI ANDA ODAYA BAHCIVANIN OĞLU GİRDİ.

BAYAN! BAYAN! TAHTA KÖPRÜYE YILDIRIM DÜŞTÜ. KÖPRÜNÜN ORTASI YANIP, ÇÖKTÜ. YOL KESİLDİ!

AMAN YARABBI! YA OTOMOBİLDEKİLER KÖPRÜNÜN YIKIK OLDUĞUNU GÖRMEZLERSE!...

GÖRMEZ OLURLAR MI CANIM?

SEN NE YAPMAK İSTİYORSUN ALLAH ASKINDA! VALLİ ELİNDE FENERLE YAĞMUR ALTINDA YOLA DÜZÜLDÜ. MARSELLA DA İSTEMİYE İSTEMİYE PEŞİNDEN GİTTİ. PEPİNODA BİRLİKTE KOŞTU.

KÖPRÜNÜN YIKIK YERİNE VARIP BEKLEMEĞE BAŞLADILAR.

BURADAN OLMİYACAK KARŞI KIYIYA GEÇMEMİZ LAZIM!

NASIL GEÇERİZ? KÖPRÜ YOK!

SURADA BİR BALIKCI KAYIĞI BAĞLI ONABİNELİM!

O ÇÜRÜK TEKNE İLE, KARŞIYA GEÇİLİR Mİ? BEN CANIMI SOKAKTA BULMADIM!

NE OLURSA OLSUN GECECEĞİM! GEL PEPİNO!

ARKASI VAR

Gecenin saat onu olmuştu, Tuhafiyeci Abdürrezzak efendiyi-
le karısı, geniş karyolarında
horul horul uyuyorlardı. Abdürrez-
zak efendi, bu gece geç gelmişti.
Kırk yılda bir olurdu ama pir olur-
du. Bu akşam da yine birkaç ar-
kadaş, papaz uçurmuşlar, bir hayli
kafayı tüssülemişlerdi. Müthiş uyku-
su vardı. Soyunmasıyla kendini ya-
tağa atıp horlamıya başlaması bir
olmuştu.

Fakat ne çare ki rahat bir uy-
ku nasip değilmiş!

Birdenbire karısı, adamcağızı
dürtüverdi. Abdürrezzak efendi zor-
lukla gözlerini açtı:

— Ne var? Ne dürtüklüyorsun?

Kadın fısıldadı:

— Sısl. Karyolanın altında biri
var!

Hakikaten de karyolanın altın-
dan, acayip ve muttarid bir gürültü
aksediyordu. Şahende hanım:

— Herifin dişleri takırdıyor!
dedi.

Abdürrezzak efendinin gözleri i-
yice açılmıştı. Derhal elini uzatıp
gece dolabının çekmecesinden dede
yadigarı parabellum tabancasına
uzandı. Karısı bunu görünce:

— Aman Rezzak! Deli misin?
Sakın ha! diye elini tuttu.

Fakat tuhafiyeci, akşamki mah-
murluğun tesiriyle anlama kabili-
yetini kaybetmiş, kendinde Battal
Gazi cesareti hissetmeğe başlamıştı.
Şahende hanımı bir tarafa kaka-

Yazan: C. Cahit Cem

— Bana kıymayın sakın! diyor-
du.

Abdürrezzak efendi babalandı:
— Orasını şimdi görürüz! Söyle
bakayım bana, karyolanın altında
ne işin vardı?

di. Ben de korktum. Pencereden
girdim. Sonra birdenbire bey gelin-
ce ürktüm, yatağın altına girdim.
Şahende hanım iyice yumuşa-
mıştı. Abdürrezzak efendinin de es-
ki hiddeti kalmamıştı.

"Çık diyorum, yoksa Alimallah pat-
latırım!"

rak yatağın altına seslendi:

— Çık dışarı haydut! Kafanı
patlatırım!

Aşağıdaki diş takırtısı kesiliver-
mişti ama, çıt gelmez olmuştu. Ab-
dürrezzak efendi tekrar kükred:

— Çık diyorum yoksa alimallah
patlatırım tabancayı!

Nihayet, karyolanın altından mız
mız bir ses:

— Çıkamıyorum kl. diye sızıl-
dandı.

— Ne demek çıkamıyorum? Na-
sıl girdinse pekâlâ yine öyle çıkar-
sın!

Aynı ses, yine sızıldandı:

— Çıkamam. Korkuyorum!

— Ben seni şimdi çıkarırım ora-
dan!

Abdürrezzak efendinin bunu
söylemesiyle yataktan fırlayıp pan-
talonunu ayağına geçirilmesi bir ol-
du. Sonra birden ihtiyatlı davran-
arak:

— Kaç kişisiniz karyolanın al-
tında? Hepinize yetecek kurşunum
var merak etmeyin!

Diye sordu. Mızımız ses:

— Yalnız ben varım! Başka
kimse yok! diyor.

Abdürrezzak efendi karyolanın
altına eğildi. Elini uzatıp bir bacak
yakaladı ve asıldığı gibi dışarıya
çekt. Bir de baktı ki daha ancak
on dört, on beşinde bir çocuk...
Zayıf, renksiz, çelimsiz bir şey!..
Ürkek ürkek etrafına bakıyor ve:

— Ne mi yaptım? Dinlendim bi-
raz! Sizin geleceğinizi bilmiyordum.
Sizi yatmış sanıyordum ben. Ödüm
patladı!

— Haydi oradan, martaval atma!
Sen bu eve hırsızlığa geldin.

Çelimsiz hırsız, yalvardı:

— Allah aşkına şu koca tabanca-
yı burnuma tutmayın! Birdenbire
patlayıverir filân!

Şahende hanım da söze karıştı:

— Doğru söylüyor! Seytan pat-
latır derler malum ya..

Abdürrezzak efendi hırdi gibi
kabarıyordu:

— Seni haydut, rezil, alçak, na-
muzsuz herif seni!

Ve oğlamı yakasından tutmuş,
sarsaklıyordu. Hırsız:

— İmdat! Öldürecek beni! Üm-
meti Muhammet imdat! diye söy-
lendi.

Yufka yürek Şahende hanım da:

— Canım bırak biçareyi, Allah
zaten vurmuş, bir de sen vurma!
dedi.

— Ne vurmuş? Nesine vurmuş?
Keratanın, elâlemin yatağının altın-
da ne işi varmış? Kim koymuş o-
nu buraya?

Çelimsiz hırsız, Şahende hanım-
dan yana bakıp imdat dilenerek
söylendi:

— Benim kabahatim yok! O a-
dam zorladı beni. İllâki bu eve gi-
receksin, evi soyacaksın; dedi. E-
ğer girmezsen gebertirim seni, de-

— Hangi adam bu?

— İşte o sabıkah! Benim kim-
sem yok. Onun eline düştüm. İki-
dir beni böyle zorlayarak evlerde hı-
rsızlığa sürüklüyor. Ben de ana baba
evlâydım. Ne yapalım, Allah bir
kere bizi dünyada tek başımıza bı-
rakmış. Öhhö, öhhö! Aman bir şey-
ler oluyor bana...

Ve birdenbire yere yıkılmasın
mı? Şahende hanımın de Abdürrez-
zak efendinin de akılları başların-
larından gitti. İser misin şimdi gu-
rada geberiversin? Zaten bir üfü-
rükte canı çıkacağı benziyor! On-
dan sonra ver polise hesap verebi-
lirsen!

Şahende hanım:

— Aman çabuk kolonya getir de
şunun şakaklarını ovalım! dedi.
Nasıl elin biçaresini tartaklar mı-
sın? Az kaldı ölüverecekti. Sen de
zaten merhamet yoktur herif! Ol-
saydı beni hoş tutardın!

Birlikte yere göküp bir hayli uğ-
raşarak oğlani kendine getirdiler.
Çocuk, romanlarda olduğu gibi sor-
du:

— Neredeyim?

Onlar da yine romanlarda oldu-
ğu gibi cevap verdiler:

— Merak etme! Dostların yanın-
dasın!

Ve Şahende hanım ilâve etti:

— Oğlum, senin hırsız mürsüz ol-
madığın anlaşıldı! Nedir derdin söy-
le bakayım? Neden bayıldın?

Mızımız ses:

— Karnım aç da! dedi. Sabah-
an beri ağzıma bir lokma koyma-
dım!

Şahende hanım ellerini beline da-
yıyarak kocasına döndü:

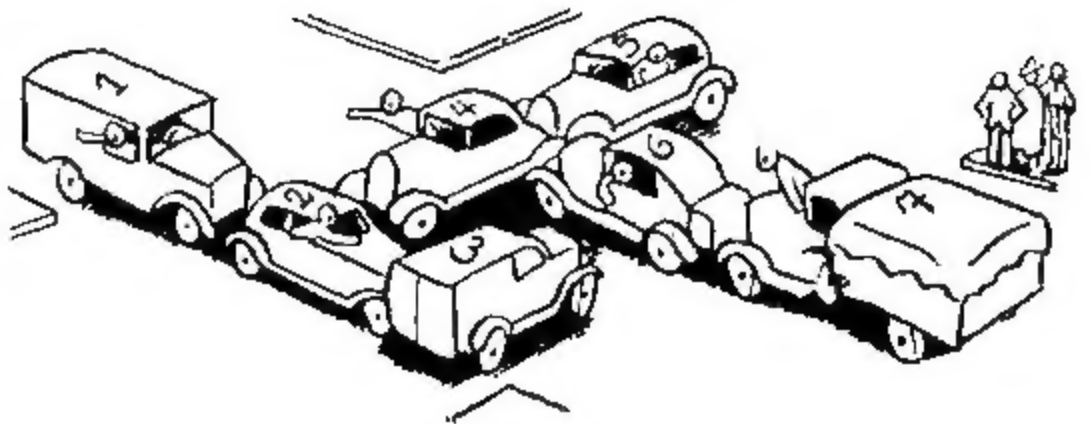
— İlahi bir şeycikler demem.
Allah belâni versin! Çabuk mutfak-
ğa koş da şu oğlana yiyecek bir
şeyler getir. Sarhoş herif! Sen za-
ten her işte ortalıkta hayaletler
görmeğe başlarsın!

Abdürrezzak efendi tabancayı
tekrar çekmeceye koyduktan sonra
homurdana homurdana mutfakın
yolunu tuttu. Bir tepsiyi zeytinden
reçeline kadar güzelce donatmak
için en aşağı yarım saat sarfetti ve
iyilik yapmanın verdiği hazla gü-
lümseye gülümseye geri döndü.

Fakat yatak odasının eşğine u-
laştığı zaman hayretinden az kalsın
küçük dilini yutuyordu.

Şahende hanım bir iskemle-
ye sınıksı bağlanmış, ağzına da bir tı-
kaç tıkmıştı. Bütün çekmeceler,
dolaplar boşaltılmıştı ve hasta, bi-
çare çocuk sırta kadem basmıştı.

KESKİN ZEKÂ

Otomobil kullanır mısınız? Kullanmasanız bile hergün işaret me-
murlarının şu otomobillerden neler çektiklerini görüyorsunuzdur, de-
ğil mi? Yukarıdaki resme bakın. İşte yine 7 otomobil, dört yol ağ-
zında bir çatışış çatışmışlar, âdetâ kördüğüm olup çıkmışlar. "Siz
işaret memuru olaydınız münakaleyi durdurmamak için ne yapardı-
nız?" diye sorsam, tabii her kafadan bir ses çıkacak. Ama bu işin
âlâsı var. Tecrübeli bir işaret memuru diyor ki: "Ben bu karışık va-
ziyette yalnız bir tek otomobili geri bastırmak, diğerlerinden hiç biri-
ni geri bastırmamak suretile yolu çabucak açabilirdim!" Resme dik-
katlice bakın! Acaba siz de bu bir tek otomobilin, hangisi olduğunu
bulabilecek mısınız? Bulursanız bravo derim.

Geçenki "Keskin Zekâ" bilmecesinde mirasa kim kondu? Kim,
ayrı ayrı duran üç halkalık zincirlerden birinin üç halkasını da a-
çıp, geri kalan zincir parçalarını birbirine eklediye o kondu.

Ölüm TİMARHANESİ

Yazan : Edvard Brooker

Çevirenler : İ. ve T. Karamahmut

iki gün sonra muavin, hastahane civarını bir hayli gezip tozarak başhekim yardımcısının yanına girdi. Genç doktor, memuru görünce sordu:

— Ne haber muavin?

Memur, kendini bir kanapeye attı ve:

— Henüz iyi bir haber yok, dedi. Herif kolay kolay yakalanacaklardan değil ama bence bu bir saat meselesidir ve eninde sonunda yakalanacaktır.

— Demek burada saklandığından eminsiniz?

— Her zamankinden daha fazla... Hem ben sizden bazı şeyler sormaya geldim.

— Buyurun, bir faydam dokunursa bayağı sevinirim!

— Hali hazırda hastahane kaç hastanız var?

Doktor, önüne iri bir defter çekerek:

— Bu hususta istediğiniz malumatı kolaylıkla verebilirim! dedi. Bugün gelen üç yeni hasta ile beraber tam iki yüz yetmiş sekiz hastamız var...

— Güzel! Memur ve müstahdemlerden de buradan ayrılan kimse yok değil mi?

— Hayır, kimse yok!

— Mükemmel... Eğer ayrılmak isteyen olursa bize haber verin olmaz mı?

— Neden? Butler'in kendini bir hastahane müstahdemini yerine koyması ihtimali mi var?

— Belki olmaz ki doktor! Şimdi beni yeni gelen hastalarla da görüştünüz mü?

Doktor Rusel'in yüzünde bir hayret ifadesi belirdi. Ama yine de zile bastı ve gelen hastabakıcıya:

— Madam Turner, dedi. Bu beyi, yeni gelen üç hastanın yanlarına götürün. İkisi A koğuşundadır. Üçüncüsü de D koğuşunda... Yalnız bu sonuncunun yanına girerken yanınıza iki gardiyan almayı ihmal etmeyin. Zira tehlikelidir.

Smit, Masters Turner ile beraber odadan çıktı. Biraz yol aldıktan sonra bir kapının önünde duran hemşire kanada vurdu. İçeriden bir ses:

— Giriniz! diye cevap verdi.

Smit sordu:

— Bu kim?

— Mister Barret isminde biri. Adamcağız fikrisabit hastası.

Ufak bir odaya girdiler. Yatağın üzerinde sevimli yüzü bir adam oturuyor ve derin düşüncelere dalmış görünüyor. Kırk yaşlarında vardı. Oda bir hayli sıcak olduğu halde bu adam boynuna yün bir atkı sarmıştı.

Smit hemşireden, kendisini hasta ile yalnız bırakmasını rica etti ve hastaya yaklaştı:

— Günaydın!

Diğeri dikkatle ona baktıktan sonra kemali ciddiyetle yerinden kalktı ve elini eski Romalıları gibi ileri uzatıp selamlıyarak:

— Kimsiniz? diye sordu.

Muavin, kendini pek rahat hissetmeye başlamıştı.

— Orasının pek ehemmiyeti yok, diye cevap verdi. Ya siz kimsiniz?

— Ne? Beni tanıdınız mı?

— Yazık ki hayır... Henüz bu şerefce nail olmadım.

— Beni bütün dünya tanır! İki bin sene evvel ben büyük bir imparatorumdum. Bugün hâlâ dillere destanım. Hem benden bir şey istir-

ham etmeğe gelenlerin önünde dize gelmeleri lazımdır.

Polis memuru gülümsedi:

— Majeste beni af buyursunlar! Dizlerim romatizmadan bükülmez bir hale geldi. Şimdi şu hakir kullarının haşmetli isimlerini duymasına yüksek majesteleri müsaade buyururlar mı?

Deli hiddetlendi:

— Bir daha böyle şey görmiyeyim! diye haykırdı ve yatak örtüsüne bir Romalı vekariyle sarılarak söylendi:

— Bugün keyfim yerinde olduğu için sizi affediyorum!

Sonra muavine yaklaşıp kulağına eğildi ve:

— Ben, dedi Neron'un ta kendisiyim. Romayı yakan benim... Fakat kimseye en ufak bir kelime yok... Anlaşıldı mı?

— Buyurun efendim Mister Dempster de bu odadır...

Hafiye, hemşirenin gösterdiği tarafa doğru ilerlerken sordu:

— Peki, bu kimmiş?

— Bu da diğer hastamız.

"Beni tanımadınız mı? Ben Neron'um! Roma'yı yakan imparator benim! "

Muavin, Neron'un kapısını işaret ederek:

— Bu da mı diğeri gibi bir fikri sabit hastası? diye sordu.

— Evet efendim. Ama bu başka türlü.

Smit kapıya vurdu. Hiçbir cevap alamayınca içeri daldı. Gördüğü manzara karşısında hayret etmekten kendini alamadı: Pencerenin yanında ve ayakta uzun boylu, zayıf bir adam duruyordu. Birden geri döndü. Kupkuru çehresini acayip bir şekilde parlayan gözler aydınlatmaktaydı. Bu adamın kendini meşhur sandığı halinden belliydi. Muavin Smit:

— Hangi meşhur zatla müşerref olduğumu sorabilir miyim? diyecek oluyorsa da beriki hiddetle söylendi:

— Beni rhaatsız etmeyin! Sus-

— Beni rahatsız etmeyin! Sus-

sun. O öldü! Ben onun bu feci akibetine ağlıyorum... Bir zambak kadar beyaz yüzünü hâlâ gördüğümü zannediyorum... Fakat onu ebediyen kaybettiğimi düşündükçe kalbim sızlıyor... Ben artık yaşamamalıyım...

Adamın gözleri nemlenmişti ve derin bir teessür içinde bulunduğu belli oluyordu.

Muavin Smit yaklaşıp sordu:

— Peki üstadım ama ben sizi bir

türlü tanımadım!

Deli, kendine vakur bir tavır vererek söylendi:

— İnsan oğlu! Demek beni unut-tun bile? Ben mi kimim? Ben... Evet ben Petrark'ım, sevgilisini kaybeden o büyük dâhiyim!

..... Muavin dışarı çıktığı zaman Masters Turner'i iki gardiyanla konuştur buldu. Hemşire:

— Üçüncü hastamız tehlikeli olduğu için gardiyanları çağırdım! dedi.

— Hem yeni geldi diyor, hem de tehlikeli olduğunu söylüyorsunuz...

— Evet yeni geldi. Fakat geldiğinden bir saat sonra müthiş bir kriz geçirdi. Önlüyebilmek için neler yaptığımızı biz biliriz.

— Nerede bu zat?

— D koğuşunda...

Yeni bir binayya gittiler. Buranın pencereleri demir parmaklıklı ve kapısı da kapalıydı. Zili çaldıkları zaman kapının üzerindeki küçük pencere açıldı ve bir erkek sesi kim olduklarını sordu. Hemşire:

— Açı Ceymis biziz. Doktor Ru-

Ben deli gömleği giyecek insan mıyım?

— Ağır olun canım! Uslu akıllı durursanız buradan çabuk çıkarsınız.

— Ben deli değilim... Şimdiki kadar hiç akıllı olmadımdı... Beni buraya zorla tıktılar. Takip ettiğim katillerin oynadıkları bir oyun bu. Anlatamıyoruz gitti.

Smit sükunetle:

— Sinirlenmeyin dostum! diye teskine çalıştı.

— Nasıl sinirlenmiyeyim? Cemiyeti felâketten kurtarmaya çalışan bir adama engel olmak akıl işi midir?

— Pek anlıyamadım cemiyeti mi muhafaza ediyorsunuz?

Deli daha beter hiddetlendi:

— Sen İngiliz değilsin galiba efendi? dedi. Bütün İngilterenin tanıdığı, emniyetini medyun olduğu insanı tanımıyor musun. Dünyanın en meşhur hafiyesi Şerlok Holmesi tanımıyorsun ha? Bırakın beni... Kurtarın beni!

Muavin öksürerek:

— Evet, dedi. Sizi buradan kurtarmak hiç de fena fikir değil. Yalnız biraz düşünmem lazım.

— Kurtarın beni diyorum!

Deli yataktan fırlamış, deli gömleğine rağmen muavin Smit'e doğru ilerliyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmış, hiddetinden ağız da köpürmüştü.

— Anlaşıldı! Sen de onlardan-sın? diyordu. Ben şimdi sana dünyanın kaç bucak olduğunu gösteririm!

Hızla koşmak isterken ayakları birbirine dolandı ve yere yuvarlandı. Bu fırsattan istifade ile kendini zor dışarı atmış olan Smit, hem terini siliyor, hem de:

— Zor atlattım, diyordu. Eline geçseydim halim yamandı.

IV.

Smit'in keyfi, Masters Turner'den ayrıldığı zaman epeyce kaçmıştı. Bugünkü tecrübeden anladığına göre, yüzlerce deli arasında katil aramak, pek de kolay olacağı benzer-miyordu. Müdürün odasına doğru ilerlerken kendi kendine:

— Hâlâ olduğumuz yerdeyiz...

Butler'i bulmak değil, izini bile keşfedemedim... diye düşündü.

Ama ne yapabiliirdi? 278 deli arasında yeniden tahkikata girişmeğe kalkışsa bu sefer de 279 uncu deli, kendisi olmaz mıydı?

Elleri arkasında dalgın, dalgın doktorun çalışma odasına giden yolda ilerliyordu, ki birdenbire bir ses duyarak başını kaldırdığı vakit on-beş, onaltı yaşlarında bir çocuğun, elinde beyaz bir şey sallıyarak:

— Bayım!.. Bayım!.. Bakın bir-

şey düşürdünüz. Diye işaret ettiğini gördü.

Durdu ve:

— Nedir o? diye sordu.

— Efendim, mendiliniz. Biraz ileride buldum.

Muavin, dikkatle baktı. Bu çocuk ona hiç de sevimli gelmedi. Boyuna alay eder gibi gülen bir hal vardı. Sirtında satrançlı bir gömlek, basit bir süeter ve ayağında da golf pantolon vardı.

Çavuş, çocuğu ve mendili tekrar süzdükten sonra:

— O mendil benim değil, dedi.

Benimki cebimde

— Öyle ise affedersiniz efendim.

Hafiye çocuğun kendisiyle düpedüz alay ettiğinin farkındaydı. Ama üstelemedi ve yoluna devam etti. Henüz birkaç adım atmıştı ki, ardından yine:

— Bayım! Bayım!

Diye çağrıldığını duydu. Hiddetle döndü ve:

— Yine ne var? diye sordu.

— Bir sual. Yalnız bir sual sormama müsaadenizi rica edeceğim. Siz, Ekhampton'dan gelme polis hafiyesisiniz değil mi?

— Peki ama sana ne?

(Arkası var)

Marifetli COMAR

Nakleden: O. Turgut

Sam Havkins, saatine henüz bakıyor ve kendisine randevu veren adamın geç kaldığını hesaplıyordu, ki birden karşısına zayıf, uzun boylu, siyah saçlı bir adam dikildi. Havkins, yanında bir de miymint köpek taşıyan bu adama sordu:

— Siz miydiniz beni beklesin, kendisine parlak bir iş teklif edeceğim diye haber bırakan!

Adam başını salladı:

— Hımm!.. Bendim!

Sam usta, böyle parlak teklifleri, dört göz altında konuşmayı severdi. Dükkânın kapısını kapatıp siyah saçlı adamı içeriye çekti ve ta arkadaki yazıhanesine götürüp oturtuttan sonra:

— Söyle bakalım neymiş şu parlak iş? dedi.

Adam, kucasına aldığı köpeği gösterdi.

— Bu!

Havkins şaşı:

— Bu pis çomarın parlak işle ne alakası var?.. Şimdi alayın sırası değil.

Siyah saçlı adam, müstehzi bir tavırla gülümsüyerek:

— Ben de sizi kurnaz sanırdım!.. dedi. Şu köpeği görüyor musunuz? Bu hayvanın sırtında ilk post vardır. Biri kendi postu, biri de benim sırtına geçirdiğim takma post. Bu ikinci postun içinde cepler vardır. Bu ceplere bir hayli miktarda elmas sığar ve köpeğin sırtında elmas saklayabileceği de kimsenin aklına gelmez. Şimdi, elmas madenlerine gidecek bir işçinin yanına bu köpeği kattığımızı tasavvur edelim.

Sam Havkins, birdenbire, karşısındakinin sözünü kesti:

— Kaça satıyorsun çomarı?

— Onun haysiyetiyle oynamayın! Adı Cipsi'dir. Tam yüz İngiliz lirası kıymeti vardır. Ve madenden çıkarıp getireceği elmaslardan elde edilecek kâr da yarı yarıya.

Havkins, fiyatı kırma uğraştıysa da adam razı olmadı. Nihayet peşinen elli İngiliz liramayı ve geri yanını da sonra istemeği kabul etti.

Hemen ertesi günü Havkins'in adamlarından bir zenci, yanında uyuz ve pis bir köpek olduğu halde Kimberley elmas madenlerine başvurup iş istiyordu. Verdiler. Fakat elmasın nasıl bir nesne olduğunu bilmiyor olacaktı ki toprağı kazıyor

ve bir taş bulunca hemen ustabaşıya götürüp:

— Elmas mı?.. diye soruyordu.

Bir, iki, üç, on... Ustabası bu acemi işçiden bizar olup herifin başından uzaklaşmaktan gayri çare bulamaz olmuştu. Fakat uzaklaşır uzaklaşmaz zenci, bir takım taşları, bir yanda uyuklayıp duran pis çomarın karnına dolduruyordu. Bu, acemi işçi böylece bir ay çalıştı. Ay sonunda hesabını görüp giderken hem kendisine, hem de köpeğine, yuttukları taş varsa çıksın diye, kuvvetli birer müşil içirip nezaret altına aldılar ve hiçbir şey bulamayınca ikisini de salıverdiler... Zenci dosdoğru Havkins'e gidip köpeğin sahte postuna sakladığı taşları sundu. Paracıklarını aldı ve çekilip gitti.

Aynı günün akşamı siyah saçlı adam da geldi. Havkins, elmasları tarttı. Muhakkak on bin İngiliz kıymetindeki bu taşlara yedi bin İngiliz kıymet biçildi. Siyah saçlı adam Kimberley bankasına hitaben yazılmış üç bin beş yüzlük çekli alırken:

— Elli İngiliz de çomarın fiyatından borcun var!.. dedi.

Sarrafin uzattığı elli lirayı da aldıktan sonra köpeği bıraktı ve söylendi:

— Haydi. Al da hayrını gör!.. Yalnız unutmadan şunu da söyleyeyim... Cim'in meyhanesinde Komiser Doll'i gördüm. Şenden güphe ediyorlarmış. Senin kaçak elmas ticareti yaptığını haber almışlar. Elindeki elmasları kimsenin bulamayacağı bir yere sakla...

Adam gittiği zaman Havkins'i telaş içinde bıraktı. Sarraf, dükkânında oraya buraya sakladığı ne kadar kaçak elmas varsa hepsini çıkarıp köpeğin postuna yerleştirdi. Sonra da sahiden aleyhinde bir dedikodu olup olmadığını anlamak için Cim'in meyhanesini boyladı.

Komiser Doll'i oradaydı. Havkins'i gördü.

— Merhaba Havkins!.. Gel birer cin içelim. Nereden buldun o uyuz köpeği?

Havkins, için için sevinerek:

— Sorma, dedi. Başına musallat oldu... Hep peşimde geziyor.

Doll köpeğe bir tekme atınca hayvan vızıldaya vızıldaya bir masanın altına sindi.

Sarrafla komiser, birbiri ardına içiyor, oradan buradan sohbet ediyorlardı. Bu sıralarda meyhanenin önünden siyah saçlı adamın geçtiğini hiçbirisi görmedi. Bir ışık duyuldu. Çomarın yavaş yavaş ve sürüne sürüne kapıya çıkıp siyah saçlı adamın peşine takıldığını da kimse sezemedi.

Havkins evine döneceği zaman

"Bu Çomar mı? Haydi haydi benim alay edecek vaktim yok."

SİNEMA

Joan Fontaine

Hayatı:

Bugün beyazperdede en seçkin rollerde gördüğümüz Joan Fontaine'in bir zamanlar, sıhatsız bir çocuk olduğuna kim inanır? Fakat hakikaten Joan onbeş yaşına kadar hastalıkla başını alamayan zayıf, renksiz, çelimsiz bir kızdı ve sıhhatli, hayat dolu ablası Olivia de Havilland'ın yanında pek sükut bir şahsiyetti.

22 Ekim 1917'de Tokyo'da doğmuş olan Joan, onbeş yaşındayken doktorların tavsiyesi üzerine, o zaman oturduları Kaliforniya'dan ayrılarak gene Tokyo'ya döndü. Yeni bir muhit, yeni yeni şöhret görmek genç kıza iyi geldi. Yeni muhiti içinde daima aranan, şen ve güzel bir kız olup çıkıverdi. Tokyo'da bir arkadaşının tavsiyesiyle amatör bir piyeste oynadı ve istediği mesleği bulmuş olduğunu anladı.

Filmleri:

Joan ilk defa olarak "Quality Street" adlı bir filmde oynadı. Rolü ufaktı ama, kendini derhâl belli etti ve bundan sonra birçok mühim filmlerde iyi roller aldı. Bunlar arasında Cary Grant ve Douglas Fairbanks ile birlikte meşhur "Gunga Din" ve Norma Shearer, Joan Crawford, Rosalind Russell ile "Kadınlar" filmi sayabiliriz.

Bir gün Joan bir ziyafette David O. Selznick'le konuşurken "Rebecca" kitabı filme çekilirse, filmde oynamak istediğinden bahsetti. Selznick, "Hakikaten de siz tam o kitaptaki kıza uyuyorsunuz," diye cevap verdi. "Hem de gariptir ki, kitabı bugün satın aldım."

Böylece Joan meşhur "Rebecca" filminde Laurence Olivier ile oynadı. Bundan sonra Cary Grant ile "Suspicion - Süphe" filminde oynadı ve Akademi Mükâfatını aldı. Bundan sonra Önce Vatan, Jane Eyre, Korsan Aşk, Aşk Senfonisi, Susan'ın Aşkları, From This Day Forward - İki Gönül Bir Olunca gibi güzel filmler çevirdi. Son filmleri Bing Crosby ile "The Emperor Waltz - İmparator Valsi" ve yeni Fransız jönpromiyesi Louis Jourdan ile birlikte "Letter from an Unknown Woman - Meçhul Bir Kadının Mektubu" dur.

Aşkları:

Joan Fontaine, Hollywood'a ilk geldiği zamanlar, eski yıldızlardan Conrad Nagel ile arkadaş oldu. Conrad olgun bir adamdı. Beraberce kitaplar okuyorlar, uzun gezintilere çıkıyor, konuşuyor, konser dinliyorlardı. Fakat derken Joan'un karşısına Brian Aherne çıktı. Bu parlak zekâ, görmüş geçirmiş, cazip şahsiyetli, yakışıklı adamı Joan'un başını döndürdü. Sevistiler ve evlendiler. Bu 1939'daydı. 1944'te bilinmeyen bir sebepten dolayı ayrıldılar. Joan son senelerde prodüktör Bill Dozier ile evlendi. Şimdi çok mes'utturlar.

Hususiyetleri:

Joan iyi bir spormendir. Çok iyi yüzer, tenis oynar ve tayyareye dinir. Aynı zamanda iyi bir ahçıdır. Elinden bir dereceye kadar resim çizmek de gelir.

köpeği çok aradı ama bulamadı. Başına gelen felâketi o zaman anlayıp telefona yapışarak Kimberley bankasını açtı:

— Benim imzamlı üç bin beş yüz liralık bir çek getirdi mi? diye sordu.

Telin öteki ucundan bir ses:

— Çoktan getirildi ve ödendi

Mister Havkins!

Cevabını verince sarraf, şarkıdaki düşüp bayıldı. İlk gördüğü zaman hiç ehemmiyet vermediği çomarla sahibi kendisine pek kötü bir oyun oynamışlardı. Zaten sonradan ne Cipsi'yi, ne de sahibini oralarda gören olmadı. Havkins'in paraları da elmasları da gitmişti.

TELEPATİ

Nakleden: A. B. Cangil

Kirsten'lerin konakındaki toplantılar gayet parlak olurdu. Hemen daima şehrin elek üstü şahsiyetleri orada toplanırlardı.

O akşam yine, sosyetenin ileri gelenlerinden on, on iki kişi oradaydılar. Bir kısmı allece gelmişlerdi. Bir kısmını da bekârlar teşkil ediyordu. Temiz giyimli usaklar, misafirlere içki ikram ediyor ve müzik salonunda genç bir sanatkârın parmakları piyanonun tuşları üstünde kuşlar gibi uçuşuyordu.

Matmazel Düpon, konakta yeni görülen bir misafirdi. Gayet güzel olduğu için, heyecanla karşılandı. Ev sahipleri tarafından ağırlandıktan sonra hemen bekârlara teslim edildi.

Bayan Kristen takdim etti:

Polis müdürüyeinden doktor Bertoli! Bu delikanlı da yine dünyada hiçbir şeye inanmıyanlardan gazete ressamı Reks.

Sonra iki bekâra dönüp izah etti:

— Matmazel, meşhur telepati mütehasşısı profesör Düpon'un kızıdır...

— Matmazel Düpon, takdim edildiği iki delikanlı arasında şakrak bir kahkaha attı:

— Tam yerine düştüm. Efendim babamla beraber dün, İngilteredeki turnemizden döndük de... Bayan Kristen'le mektepten tanırız. Beni davet edince hemen geldim. Babam da gelecekti ama, soğuk aldı. Otel-

raftakileri de ilgilendimeğe başlamış olacak ki çevrelerinde kısa zamanda bir kalabâhık peyda oluvermişti. Matmazel:

— Canım, diyordu, ben onu babamdır diye methediyor değilim... Ama siz babama katiben inanmamakta ısrar ederseniz, ben de sizi hemen ikna edecek bir çare bulurum doktor!

Polis memuru:

— Biraz güç ama bilmem ki...

Diyecek oluyorsa da Matmazel:

— Bilâkisi, gayet kolay! diye karşılık verdi. Şimdi cebinizden herhangi bir şey çıkarıp avucunuza alın...

Doktor Bertoli, şüpheli bir tavırla ceplerini araştırırken öteki misafirler, ne olacağını görmek için da-

Ve cevap vermeğe fırsat bırakmadan genç kıza kendine doğru çekti.

den çıkamadı. Biz babamla beraber çalışırız... Bilmem biz hiç seyrettiniz mi?

Doktor Bertoli başıyla hayır işareti yaparken Reks söylendi:

— Sizi tanımak şerefine erdikten sonra artık yarın pederinizi bir gazete ressamı olarak değil, doğrudan doğruya bir hayranı olarak gidip seyredeceğim tabii matmazel.

Genç kız, doktora sordu:

— Ya siz doktor?

Doktor Bertoli gözlüğünü düzeltti:

— Vallaha doğrusunu söylemek lâzım gelirse bendeniz meslek dolaşısıyla bu çeşit şeylere inanmam. Şimdiye kadar pek çok telepati tecrübelerinde bulundum. İpnotizmaya ve telkine bir dereceye kadar aklımla erer. Lâkin telepati denilen nesne bence sadece hokkabazlıktan ibarettir.

Gazete ressamı Reks, genç kıza karşı kabalık etmemek için doktorla münakaşaya daldı. Doğrusu şu Matmazel Düpon da pek şeker bir şeydi ve gittikçe hoşuna gitmeğe başlıyordu. Zaten güzel bir kadın görünce dayanamaz, yüreğinin yağı eriyiverirdi.

İki delikanlının münakaşası, et-

ha beter sokuluyordular. Nihayet doktorun, gümüş bir çakmak çıkardığı görüldü. Matmazel Düpon bunu görünce:

— Mükemmel! dedi. Şimdi şu telefonu açalım. Büyük otelde yüz on sekiz numaralı odada babamı istiyelim.

Doktorun gözlerinde kurnaz bir ışıltı bellirdi:

— Ve siz telefonda, babanıza, benim elimde ne olduğunu soracaksınız değil mi Matmazel? Şüphesiz sorarken bir takım kelime oyunları yapacak ve...

— Ne münasebet! Belki ben hu-

susi bir parola kullanır, babama mesleciyi haber veririm. Neme lâzım benim? Telefonu bizzat siz açın. Siz sorun... Yalnız, suali sorarken bütün iradenizle, elinizdeki çakmağı düşünün yeter...

Rehberde büyük otelin numarasını buldular. Doktor Bertoli aleti aldı ve numarayı çevirdi. Az sonra bir ses:

— Büyük Otel santrali efendim! dedi.

Doktor Bertoli söylendi:

— Yüz on sekiz numaralı odada Müsyü Düpon'u istiyorum.

Bir an sessiz geçti. Ardından telin öbür ucunda bir ses, hem de yeni kalkmış bir adamın sesi işitildi:

— Buyurun efendim bendeniz

Düpon!

Doktor, alaylı alaylı gülererek sözüne devam etti:

— Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim üstat! Sol elimde ne olduğunu söyleyebilir misiniz?

— Şimdi, bu saatte mi? Pekâlâ, söyleyeyim... Lâkin bu işi âdet edip gece yarısı boyuna telefon açmamanızı rica ederim. Lütfen elinizdeki nesneyi düşünün... Daha kuvvetli düşünün... Tamma! Avucunuzda yassı bir şey var. Hem de parlak... Galiba gümüş... Öyle ya... Gümüş... Şimdi iyice gördüm. Avucunuzda gümüş bir çakmak var efendim!

dim... Oldu mu? Geceniz hayırlı olsun bayım!

Doktor Bertoli, telefonu elinden bırakırken şaşkınlığını belli etmeğe çalıştı ama pek muvaffak olamadı. Sonra genç kızın önünde eğildi:

— Doğrusu beni mağlûp ettiniz Matmazel! dedi. Bu işi anlıyamadığımı iftira ederim...

Bu tecrübeden sonra toplantı daha neşelendi. Şampanya şişeleri açılmıştı. Davetliler bir yandan içiyor, bir taraftan şöhret ediyorlardı. Bir kısmı da dansa kalkıyordu. Gazete ressamı Reks'in, genç Matmazel Düpon etrafında pervaneler gibi dönüştüğü doğrusu ömürdü...

Gecenin geç vaktinde herkes çekilip giderken Reks, genç kıza, kendi otomobiliyle oteline kadra götürmeği teklif etti.

Mehtap efkâlâdeydi. Otomobil asfal tyollarda bütün hızıyla yol alıyordu. Bir ara Matmazel Düpon:

— Tuhaf! dedi. Şimdiye kadar çoktan otele varmış olmamız lâzım gelmez miydi? Halbuki bir ormana geldik gibi geliyor bana...

Reks, frene basarak:

— Ormandayız Matmazel! dedi. Sizi kaçırdım ben... Kızmazsınız bana değil mi? Pek güzelsiniz... Gece de güzel... Ve galiba size âşık oldum. Üstelik başka bir emelim daha var ki bu arzumu teklif etmeden önce sırrınızı saklıyacağım yemin etmek istiyorum. Bu gece hemen gazeteye uğrıyacağım ve yarınki temsîlinizin harikulâdeliğine dair resimli bir yazı yetiştireceğim. Buna karşılık siz de bana lütfen şu telefonlu telepati tecrübelerinizin püf noktasını söyleyeceksiniz. Nasıl, kabul mü?

Genç kız, ay ışığında uzun uzun delikanlının yüzüne baktıktan sonra gayri ihtiyarı gülümsüyerek:

— Pekî! dedi. Size itimdam var. Sözünüzü tutacağınızdan eminim. Bu yaptığımız iş, basit bir reklâm hilesinden ibarettir. Bir mecliste, bir erkeğe, cebinden bir şey çıkartıp elinde tutmasını rica ediyorum. Babamla hesap ettik. Bir erkeğin cebinde taşıyabileceği azami 50 çeşit eşya vardır. Bunların bir listesini yaptık ve hepsine bir numara koyduk. Meselâ çakmağın numarası on bir, gümüşün numarası sekizdir. Gümüş bir çakmak ise 118 numara alır, değil mi? İndiğimiz büyük otellerde ilk isim, hemen santral personeline bol bahşış vermek ve babam hangi numara ile aranırsa aransın muhakkak numarasıyla birlikte babama haber verilmesini temin etmektir. Meselâ biz şimdi Büyük Otelde yirmi bir numaralı odada oturuyoruz ama, yüz on sekiz numaralı oda deyince hemen babama haber verdiler. Böyle demeseydik de yüz yirmi sekiz deseydik yine verirdiler. Biz numarayı söyleyince babam derhal listeye bakıyor ve yüz on sekiz in gümüş çakmak olduğunu anlıyor... Gördünüz ya ne basit iş?

Gazete ressamı Reks kendini tutamadı:

— Harikulâde! Fevkalâde! Em-salsız! Sizi bunu söyleyince yüreğimin üstünden âdeta bir ağırlık kalktı.

Genç kız hayret içinde sordu:

— Neden?

— Neden olacak! Ben de içimden diyordum ki Düpon müthiş bir telepati üstadı. İster misin şimdi kızımı otomobille ormanlara kaçırdığımı da anlatsın da bizi adım adım takip etsin? Ama siz meseleyi söylediniz için ratik rahatım...

Ve genç kızın soluk almasına fırsat vermeden başını tutup kendine doğru çekti.

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

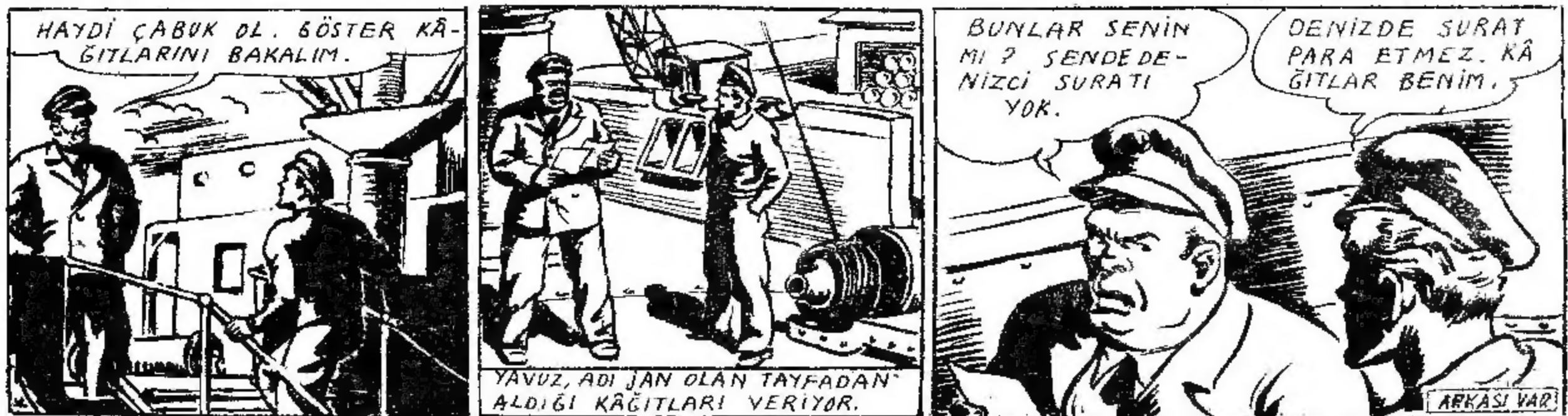
ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

İHLİ ve yata işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Yavuz GAZETECİ

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

4

İHTİYAR BAŞKAN, CAN VERMEK ÜZERE OLDUĞUNU İÇİN OLACAK, BENİ YANINA ÇAĞIRDI!

KUKLA MÖLTİYİ SANA EMANET EDİYORUM SAKALLI DOSTUM! ONA GÖZ KULAK OL!

BAŞKANIN EMANET ETTİĞİ KUKLAYI BENDE HEMEN MÜZEYE KOYDUM! ŞİMDİ SEN BU EFSANEYE NE DERSİN?

EFSAİE FİLAN DEĞİL BU! HAKİKAT!

YANI BU SAF KIZIL DERİLİ MASALINA İNANDIN MI?

ONU DEMEK İSTEMEDİM!

BENCE BU EFSANE İÇİNDE GİZLİ BİR HAKİKAT VAR... MESELA BU KUKLA, ESKİ BİR ELMAS MADENİNİN ANAHTARI OLABİLİR

ZATEN BÖYLE BİR KIYMETİ OLMASAYDI MÜZEYE KADAR GİRİP KUKLAYI ÇALARLARMIDY?

DOĞRU SÖYLÜYORSUN GALİBA BRIK!

GALİBA DEĞİL, DOĞRU SÖYLÜYDÜRUM!

AMAN BRIK, ŞU MENDEBUR KUKLAYI ARTIK UNUTTA, BU AKŞAM TİYATROYA GİDELİM. GÜZEL BİR KOMEDİ VARMIŞ!

ACELE ETMEZSEN BAK! BİRİNCİ PERKAPININ DEVL KACIRA ZİLİ ÇACAGIZ JAN LİNİYOR!

SEN MANTONU GİYEDUR! BEN GİDİP BAKAYIM. KİMMİŞ!

BRIK KAPİYI AÇINCA ŞAŞIRIR! ALLAH! ALLAH! BU DA NE DEMEK?!..

ŞEHREBİR CAMBAZHANE GELDİ GALİBA! BU NE KIYAFETTİR BÖYLE?

HI! HI! PROFESÖR SİZMİSİNİZ?

BRIKİN KARŞISINA İKİ KIZILDERİLİ ÇIKTI.

HAYIR BEN BRIKİM! DEMEK NE İSTEDİNİZ? SİZ PROFESÖRSÜNÜZ HA? PEK SEVİNDİM BU İŞE!

BEN BRIKİM KIZMAYIN DEDİM YA! EFENDİM! BU NE LAF AN-GÖRDÜĞÜNÜZ LAMAZ ŞEY-ADAM. EBE-Dİ DAĞLARIN BASKANI KAY FAYDIR.

BRIKİN KARŞISINA ÇIKAN BU GARİP KIZILDERİLİLER KİMDİ?

TANIŞTIGIMIZA MEMNUN OLDUM! AÇIKSEN KİMSİN BAKALIM BASTI BACAK?

BANA GÖZ DERLER!

NEYE ÖYLE KARI GİBİ SAÇ UZATTIN?

KARI SENİN GİBİ OLUR! BİR TANE EKERSEM!

BAŞKAN AÇIKGÖZÜ YAKALAMASAYDI BRIK YUMRUĞU YEMİŞTİ!

SİZE KARŞI YAPTIĞI KABAHAHAT TERBİYESİZLİK- BENDE CATTEN ÖTÜRÜ- NİM. ONU ÖZÜR DİLERİM! BEN KIZDIRDIM.

ARKASI VAR

MÜTHİŞ

HAKİKAT

KONU=Anna Luce

ÇİZEN=Bedri

SERJ GENC KIZI BEKLİYORDU.

NIHAYET KRİSSİ, SAADETİNDEN ETEKLERİ UCUŞA UCUŞA GELDİ.

GİZLİ VE ES-RARENGİZ EVLENME İÇİN ADAMAKİLLİ SÜSLENMİŞTİ.

EL ELE TUTUŞARAK ORMANI GEÇTİLER.

SONRA BİR OTOMOBİLE BİNEREK KASABAYA GİTTİLER.

RAPAZ AHPABIMDIR: BANA BU DAĞDAKİ EVİ DE O BULMUŞTU. ŞİMDİ, BENİM DİNİMİN TÖRENİLE NİKAHIMIZI KIYAR.

KÜÇÜK KİLİSE, SAKALLI RAHİBİN SÖYLEDİĞİ ANLAŞILMAZ SÖZLER KRİSSİ İÇİN BİR RUYA GİBİ GEÇMİŞTİ. SONRA BİRLİKTE DAĞ EVİNE DÖNMÜŞLERDİ.

ARTIK SEN BENİM KARIMSIN. BİLİYORMUSUN?

AMA BEN YARIN ANNE-MİN BABAMIN YANINA DÖNECEĞİM. ONLAR BENİ BEKLER.

O GECE, FİSİLDADIĞI AŞK SÖZLERİ VE ÇALDIĞI SİHİRLİ MÜZİKLE VE BİR YANDAN DA LİKÖR İÇİREK KRİSSİYİ SARHOŞ ETMİŞTİ. KRİSSİ, BÜTÜN GECEYİ ONUN KOLLARI ARASINDA GEÇİRMİŞTİ. SABAH ERKEN KALKTI VE HENÜZ YATAN SERJİN ALNINDAN ÖPTÜ.

EYE GİDİYORUM AMA SEN SONRA GELİP BENİ ALIR-SIN!

KARICIĞIM NE REYE GİDİYORSUN?

BİR HAFTAYA KADAR SENİ ALMAGA GELİRİMCANIM. SEN BU ARADA ANNENE BENDEN BAHSETTE BENİ FENA KARŞILAMASINLAR!

SERJ, ONU ALKOYMAGA SAVAŞTI.

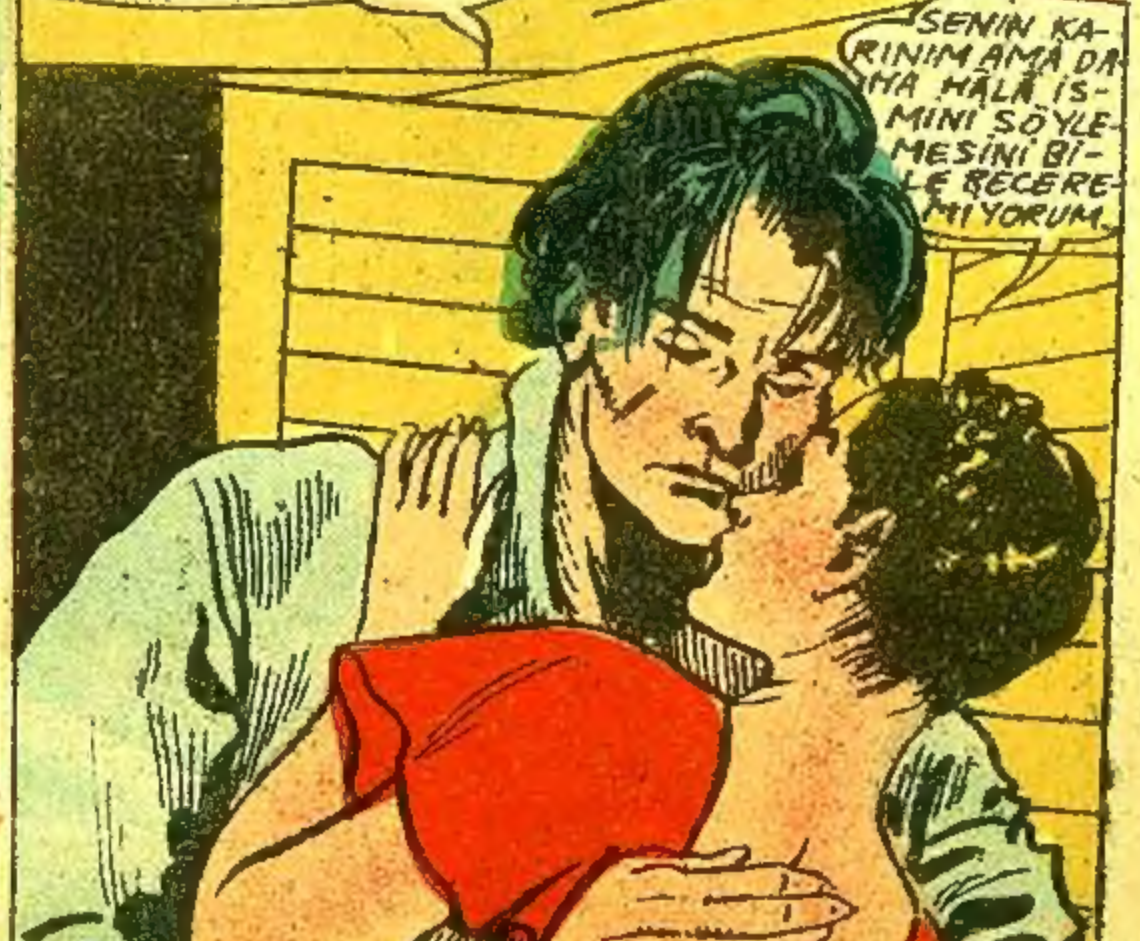

DAHA ADRESİMİ BİLE BİLMİYORSUN, BENİ NASIL BULACAKSIN?

MERAK ETME ADRESİNİ KAYBETMEM!

SAHİ! AMA ZARARI YOK. BEN SENİ DÜNYANIN ÖBÜRÜCÜNDA DA OLSAN BULURDUM!

BEN ADRESİMİ YAZIP PİYANONUN ÜSTÜNE BIRAKIYORUM. SAKIN KAYBETME SERJ!

SENİN KARINIM AMA DAHA HALA İSMİNİ SÖYLEMESİNİ BİLE BECERE MİYORUM.

SERJ, GENC KIZI RÜYÜLEYEN TEBESSÜMİLE GÜLDÜ...

SAYFAYI ÇEVİRİNİZ

ADIMI ÇABUK ÖĞRENİRSİN. YAKIN-
DA MEŞHUR İSİMLERDEN BİRİ
OLACAK! KRİSSİ!

BİLİYORUM!
SEN BÜYÜK
BİR MUZİS-
YENSİN!

SERJ BÜYÜK
BİR YORGUN-
LUKLA YATA-
GINA UZAN-
DI. O GECE
HAREKET EDE-
CEK OLAN
KRİSSİYİ DÜŞÜ-
NÜYORDU. SON-
RA YAVAS YAVAS
GÖZLERİ KAPAN-
DI VE UYUYAKAL-
DI. FAKAT GE-
CELEYİN ÇIKAN
ŞİDDETLİ RÜZ-
GAR, PİYANONUN
ÜSTÜNDEKİ BÜ-
TÜN KAGITLARI
UÇURUP DEREYE
SÜRÜKLEMİŞTİ

4/8

YOK! RÜZGAR UÇUR-
MUS! ACABA NE TARA-
FA GİTTİ?

SERJ RÜZGAR GÜRÜL-
TUSUNDEN UYANARAK,
GÖZLERİNİ AÇINCA, AKLI-
NA İLK GELEN ŞEY,
ADRES OLDU. YATAK-
TAN FIRLAYIP EVİN
HER YERİNİ ARADI.

KRİSSİ! KRİSSİ
NEREDESİN?
KİMSELER KALMA-
MIŞ!

ÇILDIRACAK GİBİ OLMUŞTU.
ACELE SIRTINA GEÇİRDİĞİ
PARDESÜ İLE KIZLARA FIR-
LIYARAK KAMP YERİNE KA-
DAR KOSTU. FAKAT KAMP
YERİNE BİR İSSİZLİK GÖK-
MÜŞTÜ.

ŞİDDETLİ
YAĞMAĞA BAŞLIYAN YAĞMURUN
İLİKLERİNE İŞLEDİĞİNİ BİLE FARKET-
MEDEN, KEDERİNDEN ÖLECEK MİŞŞE-
SİNE GERİ DÖNDÜ

AMAN YARABE! KÜÇÜK KARIMI
BULMAMA, ARTIK İMKAN KALMADI. BİR
RÜYA GİBİ GELDİ GEÇTİ!

NEN VAR KRİSSİ? NEYE
BU KADAR YASLISIN PYOK-
SA EYE DÖNDÜĞÜNE SEVİN-
MİYORMUSUN?

ŞİMDİ ÖNEÜ
NE YAPACASIM?

Badri

DÖNÜŞ TRENİNDE KRİSSİ OKADAR MÜTEESSİR Dİ, Kİ ARKADAŞLARI ONUN
BU HALİNE HAYRET ETTİLER. ÖYLE YA, KİM, BU KÜÇÜK, MİNİ MİNİ
KIZIN, ŞU ANDAKİ DÜŞÜNCELERİNİ ANLIYABİLİRDİ. O ARTIK BİR KADINDI,
HEM EVLİ BİR KADIN...

ARKASI VAR

Bir Duello

Yılanla Şaka Olmaz!..

Nakleden: İ. Şerif

Ben o zamanlar Aden'de bir vahşi hayvan tüccarının yanında çalışırdım. Vahşi hayvan tüccarı, dayince, aslan veya kaplan avcısı sanmayın! Kolley'in tüccarın adı baydu - Ticaret matahı, Arabistanın zehirli yılanlarıyla akreplerinden, çyanlarından ve daha bu çeşit adları duyulmadık, korkunç böceklerden ibarettir. Kolley bunları Avrupa ve Amerikanın namılı hastahanelerine ve zehirler üzerinde araştırma yapan enstitülere satardı. İyi de para kazanırdı hanım. Kolley'i tayıncıya kadar börtü böceğin bu kadar para edeceğini hiç aklına getirmemiş olduğumu tabii tahmin edersiniz.

Bir gün rıhtımda karşılaştık. Elinde koca bir kutu vardı.

Hazret! dedi. Mukemmel bir kobra yılanı geçirdim e.e. En aşağı beş yüz doları var.

Ses çıkarmadım. Zaten vaktimi, kıyıya yanaşan bu sandaldan çıkan delikanlıyla genç kadına vermiş bulunuyordum. Kolley de onlardan yana baktı.

İngiliz! dedi. Ama kadın pek şeker...

Delikanlıyla genç kadın, bizden yana geliyordu. Bekledik. Kadın İngilizce:

Gün aydın!

Dedikten sonra ilâve etti.

Bural mısınız?

Kolley, İngilizce bilmiyormuş gibi yrotu. Fransızca cevap verd.

Evet! Bir arzunuz mu var?

Meğer dilber Mis de Fransızca bilirmiş. Hindistana seyahate çıkmışmış. Vapurun burada yuk boşaltacağını öğrenince Adende gezmeğe karar vermiş. Bir, iki gün kalacaklarmış. Ote! sordu. Olmadığı cevabını alınca uzuldu. Fakat çitir çitir konuşuyor, Kolleyin de benim de yureğimizin yağları eriyordu. Bu sırada Mis'in yanındaki delikanlı, canının sıkıldığını belirten bir hareket yaptı, sonra İngilizce söylendi:

Deyzi, bırak şu maymun suratlı herifleri Allah aşkına!

Bu açık hakaret Kolleyi de beni de fena içerletti ama ses çıkarmadık, Kolley, Misi, o akşam için şehir dışındaki koşküne davet etti.

O gece köşkte, saat on ikilere kadar oturduk. Viski içtik. Öteden beriden sohbet etik ve Kolleyin maceralarını dinledik. İngiliz Mis'in bizim yılan tüccarına iyice tutulduğu, gözle görülür bir hal almıştı, ki burdan yine İngiliz delikanlısı, dilber Misi söylendi:

Artık geç oldu Deyzi! Bu maymunlarla iyice eğlendik. Haydi gidip gemimize yatalım!

Birden Kolleyin ayağa kalktığını gördüm. Delikanlıya dik dik bakarak İngilizce:

Bu ikidir, ki bize hakaret ediyorsunuz! dedi. Bir insana bilmediği dilde kufretmenin ayıp olduğu bu yana... Misafirperverliğimize karşı takındığınız bu tavır, hoşuma gitmiyor. Sizinle düello edeceğiz!

İngiliz Mis de ayağa fırlamışlardı. Kolley devam etti:

Yok. Düello diye, sizden daha iyi silah kullanmamdan istifade edip sizi öldüreceğimi sanmayın. Tarihmen baht işi bir düello... Bakın şu masanın üstündeki kutuda zehirli bir kobra yılanı uyuyor. Masanın bir yanına siz geçeceksiniz. Mister, bir yanına da ben. Kutunun yanında şiddetle el sıkışıp kobra'yı uyandıracamız. Kızgınlıkla hangimizin bileğini ısırırsa, piyanko isabet eden ancak bir saat daha yaşayabilir, okadar..

Mis, sesin, çıkarmadı. Zahir hakaretin kefareti yerinde buluyordu. Fakat İngiliz mırın kırım edecek hattâ kalkıp gidecek oldu. O zaman Kolley tabancasını çekti.

Geç şu masanın başına ahbap! Yoksa mihlarm ha!

İkis, karşı karşıya masa başına geçtiler. Kolley kutunun kapağını açtı. Daha ilk el sıkışta, yılanın başının kutudan çıktığını dehşet içinde gördüm. Hem hayvan, doğrudan doğruya Kolleyden tarafa dönmüştü. Heyecan içinde seyrediyordum ki birdenbire Mis, Kolley'e arkasından sarıldı!

Hayır, hayır! diye yalvardı. Sizi ısıracak! İstemiyorum!

Kolley kibarca sükündi: Bahtımıza!

Ne yalan söyleyeyim, yılanın kâh İngilizce, kâh Kolley'e dönüp tereddut ettiği ve bir ürlü ısırmadığı on dakika zarfında handiyyse kalbim duracaktı.

Fakat hayvan, ikisini de ısırmaktan vazgeçip masaya kayıvermez ve oradan da döşemeye süzülmez mi?

Kolley, İngilizin elini bırakıp koştu. Tabancasının dipçisiyle bir vuruşta hayvanın kafasını eziverdi. Mis, o anda Kolley'in boynuna sarıldı ve bir aşk sahnesi seyrettik. İngiliz de defolup gemisine gitti.

Ertesi sabah Kolley'e:

Sen deli misin Allah aşkına? dedim. Bir mendebur herif uğruna kendini ne diye tehlikeye atarsın? Yavılan seni ısıraydı?

Kolley güldü:

Demek sen de anlamadın? Dün akşam ben yılanı çuha ısıtırıp bütün zehirini boşalttırmıştım. En aşağı iki saat için ağzında bir damla bile zehir yoktu. Maksadım İngilizce birkaç kötü dakika yaşatmaktı. Enayi mıydın ben?

Kollev artık yılan çyanla uğraşmıyor. Zengin Misi evlendi. Şimdi Kaliforniya'da keyif çatiyormuş.

DIYANA BU İŞ SARPASARDI! BÜTÜN ŞEHİR POLİSİDE ALVARLA BİR OLDULAR! SENİN BURALARDA DURMAN DOĞRU DEĞİL!

AFERİN SEYTAN! HEPSİNİ GÜZELCE ATLATTIN!

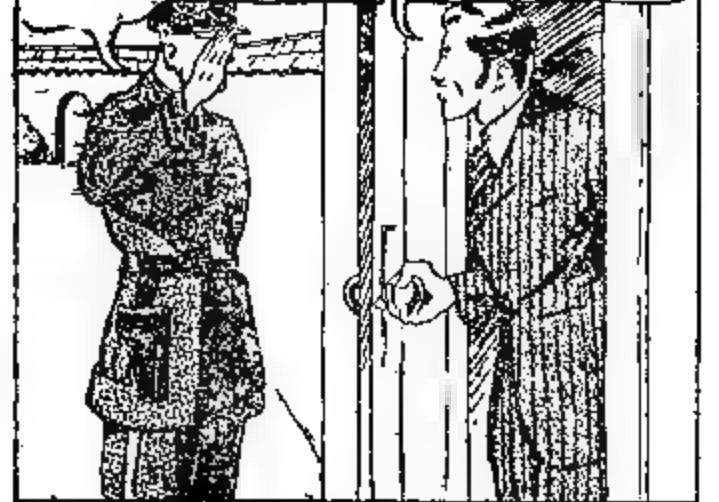

ASIL MESELE, MÜCADELEDE ALMIŞ OLDUĞU YARADAYDI!

ZAYIFLAMAKTA OLDUĞUNU HİSSEDİYOR, GENÇ KIZI KORUMAKTA GÜÇLÜK ÇEKCEĞİNİ ANLIYORDU.

BERİ YANDA ALVAR KÖPÜRÜYORDU.

MAALESEF KAÇIRDIK EFENDİM KAÇIRDINIZ MI? BUDALALAR! SERSEMLER!

YALNIZ PARDESÜSİLE ŞAPKASINI BULDUK

GÜZEL, ŞUNLARI KOPEKLERE KOKLATIN!

KÖPEKLER KAÇ GÜNDÜR AÇ! ŞİMDİ ONUN İZİNİ BULUR VE PARAMPARÇA EDERLER! BİZ DE KURTULURUZ!

BU SIRADA BU ORMANA GIDERSEK BİZİ KİMSE BULAMAZ!

Yılan mütemadiyen oradan oraya dönüyor ve mutereddit görünüyordu.

İYİ SAATTE OLSUNLAR

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU

Esrarengiz Aşk ve Macera Romanı: 4

— Şüphesiz kendisini ve beni. Bizden başka bizimle alâkadar ve hayatımız üzerinde muessir kimse tanımıyorum.

— Kayınpederiniz kızına ne cevap verdi?

— Şunu söylediğini hatırlıyorum, «Biliyorum, biliyorum seni. Fakat o, ona inanamıyorum.» Bunu duyunca ben biraz darılmıştım. Zavallı ihtiyar derin derin içini çekti ve ellerimi istedi. Soğumak üzere olan bu takatsız ellerle ellerimi sıktı. Gülmemeğe çalıştı. Bu suretle beni tatmin etmiş oldu. Ve artık hiçbir şey de söyleyemedi.

Sabık emniyet müdürü iyice yorulmuş ve üzülmüş olan ressamı yeni bir sigara içirirken artık sual sormadı ve onun oradaki işini bir an önce bitirmek istediğini anlatan tavırlarını görünce.

— Maziye daha iyi görebilmek için ağır konuşmanız lâzım, dedi.

— Bitirmek istiyorum. Esasen söyleyecek pek az sözüm kalmıştır. Ben vasiyetnamenin evde ve bizimle birlikte yaşayan o görünmez mahlûk tarafından alınmış olduğunu biliyorum. Siz istediğiniz kanatte olun. Ben bu mahlûka inandım. Çok şükür ki onun âdeti karımın bir benzeri, bir hayali olduğundan eminim. Evde, gözüme görünmeyen bu mahlûkun saadetime ortak bir erkek olduğundan güphem olsaydı çoktan çıldırırdım.

— Pek güzel.

Karımın itiyatları arasındaki garabetlerden iki şey daha var. O-

nun hiçbir şahsî eşyasını bir tek olarak görmemiştım. Bana bir şey ısmarladığı zaman muhakkak bir çift aldırır. Size ne diyorum, onda bir tek olan hiçbir eşya yoktur. Hem de bu eşya kalite, eb'at ve şekil itibarıyla tastamam aynı olacaktır. İster en pahalı, ister en ucuz olsun, muhakkak bir çift. Ne garip bir haldir, ki elbiselerinden birisinde her hangi bir leke de diğer elbisede, Onunla aynı cinsten ve aynı şekilde olan elbisede de vardır. Ben artık karımdan korkuyorum.

— Bu garip âdetleri yüzünden mi?

— Hayır bu ikilik cihetinden. O iki cesetli bir ruh mudur? Bir i-simde iki insan mıdır, bilmeyorum. Eve vakitsiz döndüğüm sırada onu yukarıda pencerede görürüm. Hemen birkaç saniye içerisinde kendisini kapıda da görürüm. Bana gü-lerek kapıyı açar ve boynuma atılır. O kırkı geçen basamakları koşarak inen bir insanın solukları ve nefes telâş kat'iyen onda yoktur.

Bu zannınızı kuvvetlendirecek başka hâdise olmadı mı?

“Bazan neşeli, civelek ve keyifli, bazan da sanki başka bir insanmış gibi sinirli ve aksı.. Aynı ka-dında böyle iki hüviyet nasıl olur?”

Ne kadar isterseniz. Bir gün, bir tatil günü onunla bahçede dolaşırken evin içinde bir gürültü duydum. Benim gibi o da başını çevirdi ve kızardı. Evin içerisinde bir kedi, bir başka hayvan yoktu, ki bu gürültüyü yapsın. Sonra karımın kızarması da bana bu gürültünün benden gizli yaşayan mahlûk tarafından yapılmış olduğunu açıkça anlatıyordu.

— O bunu size izah etmedi mi?

— Hayır. Beni bahçede bırakarak köşke girdi ve dönüşte pencereden giren esrarengiz rüzgârın, masanın örtüsünü havalandırarak üzerindeki küçük vazoyu düşürmüş olduğunu anlattı. Gayet makul görünen bu izaha inanabilirdim. Fakat sanki biraz önce benimle dolaşan ve o gürültüyü işiten karım gitmiş ve yerine onun benzeri gelmişti. Daha sinirli ve gözlerinin bebeklerinde ve çok derinlerinde başkalıkları olan bir benzeri.

Çok garip.

Okadar da çıldırtan bir hâdise. Fakat bu bugün için değildir. Her şeyi iki, veya ikiden fazla o-

kızının bazı itiyatları ve garabetleri, olduğunu söylemişti. Siz bu halleri, izam ederek, her şeye lüzumundan fazla bir dikkat sarfedip bundan böyle bir mesele çıkarmış olma-sınız?

— Hayır. Daima mantığa bağlı-makta ve her şeyi sükunetle, itidal-le halletmeğe uğraşmaktayım.

— Bir başka hâdise?..

— Şu var. Ve bu sonuncusu size bir kanaat verecek sanırım. Daha dün gece yatak odamızın dışından karımın şiddetle oksurduğunu duydum. Bütün dikkatimi tophıyarak ve hiçbir gürültü otmeden oda kapısını açtım, salonu dinledim. Öksürük sesi pek yakından, salonun bir köşesinden duyuldu. Elektrik düğmelerini çevirdim. Şiddetli bir ışık koca salonu doldurdu. Orada kimseyi görmedim. Fakat odalardan buisine açılan kapı şiddetle kapandı. Bir çığır gibi oraya koştum. O odanın kapısını zorladım, açtım. Oadaki elektriği de yaktım. Karım arkamda duruyordu ve heyecan içinde so-luyor, beni tutuyordu.

Ne oluyorsan Kenan? Neye buraya kadar koştun? Bilsen çıkart-tığın gürültüden öyle korktum ki dedi.

Odanın başka bir kapısı daha yoktu ki diğerinin oradan kaçmış olduğunu kabul edeyim. Biz böyle yarı gecede salonun nihayetindeki odanın kapısında dururken yatak odamızdaki elektrik birden sondu. Beni bir titreme aldı. Ciddi ve ha-hayati bir korku hissettim. Butun kuvvetimle «Kim var orada?» diye haykırdım. Karım ağlamaya başla-dı.

Niçin böyle yapıyorsun Ke-nan, kim olacak bu evde? Saadeti-mizi yıkmak mı istiyorsun. Niçin böyle evhamlı oldun?

— Samiha, diye haykırdım. Al-lah rızası için bana doğrusunu söv-le. Bu salonda oksüren kimdi? E-lektriği kim sondurdu?

Karım ağlamasına devam eder-ken:

— Kim var Kenan, bizden başka kim var? diye haykıyordu. Ya an-pul yandı veya duydan gevşemişt.

Yatak odamıza gitmeğe korka-yordum. Yalnız kalmaya da korka-yordum. Samiha benden önce koştu. Elektriği yaktı ve bana duydun ge-vşemiş olduğunu söyledi. Fakat bu-tün gece gözlerimi kapatamadım.

Ressam anlattıkları nı tekrar ya-şıyor ve onların tesiri altında bulı-nuyordu. Tuğrulun sabit ve dikkat-li bakışları karşısında bir an kadar sustu ve sonra yeniden anlattı.

Bazen sinirli, gergin, bazen yavaş ve uysal olan karımın ga-rabetleri olmasa hususî bir dimağ hastalığına tutularak bir takım hakikî hâdiseleri görür gibi ol-du mu kabul edeceğim Kendimi çok tarttım. Çok derin düşündüm. Fa-ka en kayıtsız zamanlarımda bile bir takım küçük vakalar oldu. Ya-ne bir gün karım beni bir an için eve sokmadı. Kapının önünde lüzu-mundan fazla alkoydu. Hiç âdeti değildi bu. Kapıdan içeri girer gi-mez kollarını boynuma dolar ve be-ni öperdi. Bu defa beni âdeti go-ğüsliyerek eşik dışında alkoydu. Sonra da büyük telâşlar içinde bir takım ehemmiyetsiz şeylere kıymet vererek aynı zamanda ne söyleye-ceğini bilmeden konuş-tu.

lan karımın genç kızlık hayatına ait hatıralarında da bu birden faz-lalık göze çarpmaktadır. Meselâ aynı odada ve aynı eb'atta bulunan bir tablo, Samihanın on sekiz ya-şında alınmış bir resminin ağran-dismanıdır. Ve bu resim aynı duva-ra yan yana asılmıştır. Aynı elbise, aynı genç kız. Meselâ oraya bir baş-ka poz konabilirdi. Bu bir zevk me-selesi olmaktan çıkıyor.

— Esasen kayın pederiniz size

(Arkası var)

Büyük Müsabahamızın Neticeleri

Aşağıda hediye kazandıkları ilân edilen numaralı mecmualara sahip olan okuyucularımız bu numaraları keserek idaremize yollamalı ve aynı zafra adlarıyla adreslerini gayet açık bir şekilde yazmalıdırlar. İstanbul'da bulundukları halde kazandıkları kitabın adreslerine posta ile yollanmasını isteyen okuyucularla İstanbul dışında bulunan okuyucuların hediyeleri posta ile adlarına yollanacaktır. İstanbul'da bulunup hediyelerini şahsen almak isteyenler - ellerinde kazandıkları numaralı mecmua bulunduğu halde - gelip idarehanemizden alabilirler.

Kazananlar arasında birinciden beşinciye kadar olan okuyucularımız, yine mecmualarındaki numaraları kesip bize sarıh ad ve adreslerle yollamalıdırlar. Kendilerine TÜRKİYE YAYINEVİ kitap kataloğundan bir adet göndereceğiz. Bu kataloktan kazandıkları dereceye göre seçecekleri kitapları bize bildirdikleri anda bu kitaplar posta ile adreslerine yollanacaktır.

1000 liralık kitap hediyelerimizi kazanan 700 okuyucumuz!

Birinci : 18981 numara

(Bu numaralı sayımıza sahip bulunan okuyucumuz TÜRKİYE YAYINEVİ kataloğundan 100 liralık kitap seçmek hakkını kazandı.)

İkinci : 16845 numara

(Bu numaralı sayımıza sahip bulunan okuyucumuz TÜRKİYE YAYINEVİ kataloğundan 50 liralık kitap seçmek hakkını kazandı.)

Üçüncü : 25384 numara

(Bu numaralı sayımıza sahip bulunan okuyucumuz TÜRKİYE YAYINEVİ kataloğundan 30 liralık kitap seçmek hakkını kazandı.)

Dördüncü : 27354 numara

(Bu numaralı sayımıza sahip bulunan okuyucumuz TÜRKİYE YAYINEVİ kataloğundan 20 liralık kitap seçmek hakkını kazandı.)

Beşinci : 24312 numara

(Bu numaralı sayımıza sahip bulunan okuyucumuz TÜRKİYE YAYINEVİ kataloğundan 10 liralık kitap seçmek hakkını kazandı.)

Altıncıdan yüzüncüye kadar :

(TÜRKİYE YAYINEVİ Evin Romanları serisinden BU AŞK HOŞUMA GİDİYOR adlı 2 lira kıymetinde birer edebî roman kazanan numaralar)

501 - 523 - 1024 - 1085 - 1944 - 2075
2856 - 3608 - 4223 - 5352 - 6095 - 6670 -
8591 - 9856 - 9963 - 10950 - 11223 -
12258 - 12319 - 12999 - 13390 - 13430 -
15005 - 15563 - 16072 - 16466 - 16531 -
16751 - 16909 - 17140 - 17148 - 17298 -
17362 - 17426 - 17495 - 17530 - 17621 -
17930 - 18103 - 18240 - 18325 - 18390 -
18478 - 18712 - 19203 - 19289 - 19325 -
19414 - 19582 - 19601 - 19612 - 19758 -
20157 - 20173 - 20356 - 20379 - 20650 -
20854 - 20951 - 20974 - 21296 - 21369 -
21422 - 21788 - 21879 - 22361 - 22479 -
22705 - 22774 - 22898 - 22690 - 23076 -
23351 - 23541 - 23618 - 23840 - 23986 -
24386 - 24489 - 24537 - 24675 - 25170 -
25567 - 25739 - 25893 - 26105 - 26333 -
26395 - 26413 - 26538 - 26652 - 27045 -
27485 - 27796 - 27831.

(Diğer kazanan numaralara gelecek sayıda devam edeceğiz.)

KARA ALI HORTLAKLI KALE

GİZLİ VAZİFE!

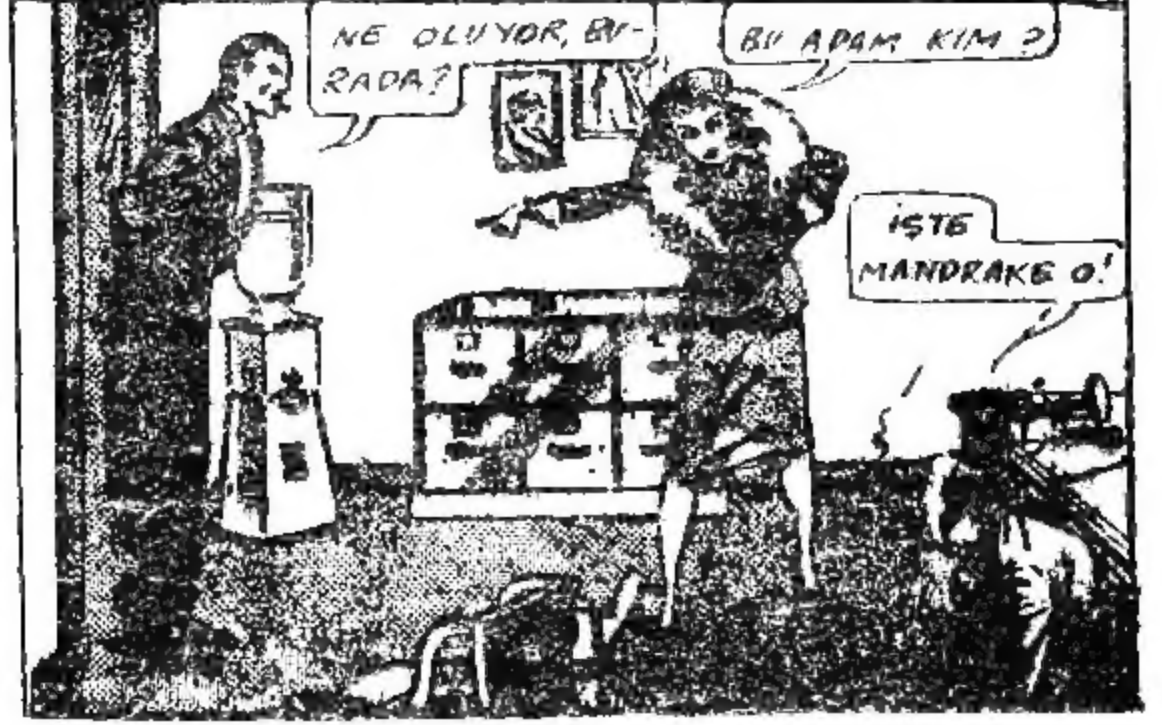
MANDRAKE

ŞİHİRBAZLAR KRALI

İZZETİNEFSİ VE KA-
DİNLİK GURURU KIRI-
LAN, ŞARKICI LİLİ
BÜYÜK BİR ASABI-
YETLE BAY GRUN-
ZA SALDIRDI!

ADAMCAĞIZ ZATEN
HEP BU KAVGACI
KADINDAN KORKAR-
DI.

BİNBİR ROMAN

NAT PINKERTON

